

“Zelta laimes recepte” – jauns raksts par Aliju LUČEZARNUJU žurnāla “Ievas stāsti” rubrikā – “Mistisks stāsts”.

Autors: Kaija Zemberga.

Zelta laimes recepte

«Zelta laimes recepte ir mīlēt dzīvi un dzīvot saskaņā ar Sevi,» saka pazīstamā gaišreģe un dziedniece **Alija Lučezarnaja**. Viņai piemīt fenomenālas spējas cilvēka dzīves sarežģītajā musturā atrast uzirušu valdziņu, lai parādītu ceļu, kā to labot.

Tikšanās ar gaišreģi un dziednieci no Maskavas Aliju Lučezarnuju nevar palikt bez pēdām. Manī, tāpat kā tūkstošos cilvēku, ko visu šo gadu garumā viņa ir pieņēmusi, kaut kas ir mainījies. Viņa spēj mainīt cilvēka likteni. Gaišreģe precīzi kā snaiķis trāpa desmitniekā, sajūtot un aprakstot cilvēka problēmas, samudžinātās dzīves situācijas, it kā viņa ar svešinieku būtu pazīstama desmitiem gadu. Es zināju par intuīcijas spēku, dzimtas karmiskām saitēm, *šeit un tagad* likumu, apzinot, ka nekas nenotiek tāpat vien, bet šīs vispārzināmās vērtības, dabas likumi, ietērpti viņas vārdos, izrunāti ar mīlestību, maigumu, patiesu vienkāršību, iegūst citu, garīgi spēcīgāku nozīmi.

Trešā acs

Alija L. apveltīta ar fenomenālu spēju smelties informāciju no Dievišķā Kanāla jeb Visuma Informācijas bankas. Informācijas straume caur viņu plūst kā ieelpa un izelpa. «Katrā cilvēkā ir iekšējs spēks, kas liek aizdomāties, kāpēc mēs esam, kas ir mūsu uzdevums, kāpēc neesam laimīgi, bet ne visi prot to izmantot,» saka Alija. «Semināros es palīdzu satikties ar Sevi, atklāt savu iekšējā Spēka avotu un, noskaņojoties uz noteiktām vibrācijām, kas strādā caur cilvēku, sajūst, kas notiks tuvākā vai tālākā nākotnē.

Dzīve vienkārši plūst, un mēs, nepretojoties, ticot un paļaujoties, plūstam tai līdzi. Ja ar mums kaut kam ir jānotiek, tas neizbēgami notiks, bet, ja nav lemts, neatgadīsies. Dzīves okeānā ir daudz brīnumainu pavērsienų, kurus ietekmēt nav mūsu varā. Divi cilvēki sastop viens otra skatienu un piepeši sajūt magnētisku pievilksanās spēku, kam nevar pretoties. Jo viņi ir tikušies kādā no iepriekšējām dzīvē, tiekušies viens pie otra piecsimt, varbūt piectūkstoš gadu Zemes laikaun, kad beidzot sastapušies, nevar paiet garām. Nekas dzīvē nenotiek nejauši un lieki. Katram skatienam, sastaptam cilvēkam ir noteikta loma mūsu dzīvē. Katram notikumam seko nākamais, kam mēs bieži vien iekšēji esam gatavi.»

Alija Lučezarnaja ir dzimusi Tatarstānā, viņa mācījās Maskavas Juridiskajā institūtā. Kad viņa sasniedza trīsdesmit trīs gadu vecumu, viņas dzīve mainījās par simts astoņdesmit grādiem. «Es gatavojos kļūt par advokāti. Tas bija manas dzīves lielākais sapnis. Taču notika brīnums. Es līdzi tam brīdismskeptiski izturējos pret mistiskām lietām, dzīvoju materiālajā pasaulē, bet pēkšņi ar mani telepātiski sazinājās citas pasaules būtnes. Kādu dienu es, skatoties spogulī, ieraudzīju cita cilvēka attēlu. Viņš uz mani skatījās ar maigu, labsirdīgu skatienu. Jutu, ka pazūd pamats zem kājām, un es nokļūstu citā realitātē. Kad ar mani tas notika, es, uztverot to, kā parasti, varētu padomāt itin visu, bet iekšēji es biju absolūti mierīga, jo apzinājos, ka viss, kas ar mani notiek, nav sapnis, bet kaut kas augstākā pakāpē īsts un dabisks. Ar prātu es īsti nesapratu, kas notiek ar manu miesu un it īpaši seju. Pa visu manu ķermeni skrēja skudriņas, stipri sāpēja deniņi, galva, acu baltumi, liekas, bija pielījuši ar asinīm. Neparastās izjūtas turpinājās divas nedēļas. Man no visurienes nāca informācija par cilvēku – cik viņam gadu, kā viņš jūtas utt. Situācija bija duāla: no vienas puses – visas šīs *dīvainības*, bet no otras – sapratu, ka ar mani ir noticis kaut kas neparasts, un sirdi pārpildīja patiess Prieks un izpratne, ka tam sekos turpinājums, kurš būs vēl interesantāks. Es tolaik strādāju solīdā militārajā iestādē, un darba kolēģi drīz vien pamanīja, ka esmu kļuvusi savādāka. Es dzirdēju balsis, redzēju paralēlās pasaules būtnes un dīvainā, man neraksturīgā balss tonī stāstīju, ko redzēju: es jau zināju atbildes uz jautājumiem, ko man uzdeva kolēģi. Vēl vairāk – jau iepriekš zināju, ka viņi man to jautās. Kad bijuī darbabiedrene klāstīja, ka mainot darbu, sacīju, ka viņa to darot naudas dēļ, bet pēc desmit mēnešiem atgriezīšoties vecajā darbavietā. Tā arī notika. Kad sapratu, ka man ir atvērusies *trešā acs*, un caur mani

strādā enerģijas, bet es nezinu, ko ar saņemto informāciju iesākt, vērsos pēc palīdzības pie parapsihologa Valērija Avdejeva. Sākās mana jauna dzīve. Mans draugu un paziņu loks mainījās. Es tikos ar gaišredzīgiem un gaišdzirdīgiem cilvēkiem, man dāvināja grāmatas, bet kāds nejaušs garāmgājējs pasniedza ikonu.

Man nebija svarīgi, ko padomās citi. Es sapratu, ka tas ir mans jaunais Liktenis, kas man dots no Augšas. Mans uzdevums bija nevis sevi pierādīt advokātes darbā, bet izteikt citā, daudz garīgākā līmenī.

To, ka mēs nākam no Kosmosa, un, pēc savas dzīves Zemes virsū, turpinām savu ceļojumu citās pasaulēs, zināju jau sešu gadu vecumā. Saviem vecākiem jau tad paziņoju, ka viņi ir mani vecāki tikai Zemes apstākļos, tātad – tikai uz laiku. «Tev būs īpašs liktenis,» mamma teica, - «jau tagad tu esi par mums ar tēvu vecāka.» Mamma pēc izglītības bija mediķe, pilnībā zināja ārstniecības augus, visus masāžas veidus, izmantojot *savu gaišredzību*, precīzi spēja noteikt diagnozi. 1989. gadā savāpilsētā viņa kļuva par vadošo ekstrasensu. Šīs zināšanas viņa mantoja no manas vecvecmamma. Viņa bija gaišreģe un dziedniece, redzēja, kurā orgānā ieperinājusies slimība un dziedināja ar lūgšanām.»

Jaunā dzīve

Alija L. bija sagatavota, lai tiktos ar cilvēkiem, uzstātos publikas priekšā un vadītu seminārus. «Kopš bērnības biju apveltīta ar vairākiem talantiem – man bija skaists rokraksts, es ātri un raiti runāju, viegli kontaktējies ar cilvēkiem, pati iemācījos spēlēt bajānu un jau sešpadsmit gadu vecumā kļuva pazīstama mūziķe.

Kad apjautu savas spējas, šķita, ka pats Dievs pie manis sūta cilvēkus, kam nepieciešama palīdzība. Mani sāka lūgt uzstāties dažādās organizācijās. Piemēram, mana tante strādāja Maskavas galvenajā universālveikalā, un es sākumā pie viņas veikalā pieņēmu interesentus. Nebija ne pieraksta, ne arī noteiktas fiksētās summas par vizīti, ko man maksāja par turpmākā Likteņa paredzēšanu. Tas notika tā: ienāk jauna meitene. Kad es pastāstīju par viņu, sāka nākt informācija par viņas māsu. Saku viņai: «Jūsu māsa ir skaista, gudra sieviete ar dabīgi blondiem matiem, bet jūtas vientuļa. Viņai neveicas personīgajā dzīvē. Vieta, kurā viņa strādā, nav domāta viņai, un uz šo darbu dodas tikai materiālo apsvērumu dēļ. Un vēl viņai ir problēmas ar kāju vēnām.» Ieteicu tautas medicīnas ziedi, ar ko māsai smērēt kājas. Sieviete teica, ka viņas māsa ir friziere, un pēc darba viņai sāpot kājas.

Kad redzēju, ka cilvēkus interesē viņu nākotne, problēmas ar veselību, viņi vēlas zināt, kāpēc no ģimenes aizgājis vīrs vai sieva, kur meklēt pazudušos dokumentus, noīrēju telpas Kultūras namā, pēc tam medicīnas centrā. Toreiz izmantoju arī fotogrāfiju, lai par cilvēku vairāk pateiktu. Kādreiz es redzu tēlu, kas man atgādina kādu sabiedrībā pazīstamu cilvēku. Reiz kāda sieviete vizītes laikā stāstīja, ka esot iepazinusies ar vīrieti. Man acu priekšā pēkšņi parādījās aktieris Jevgeņijs Leonovs. Teicu, ka viņš pēc dabas ir lēns, labsirdīgs, nedaudz pilnīgs miesās. Sacīju, ka viņš man atgādina Leonovu. «Jā, tā ir,» viņa apstiprināja.»

1999. gadā gaišreģe piedalījās Starptautiskajā dziednieku un ekstrasensu kongresā Maskavā, kur saņēma priekšlikumu uztāties Zviedrijā. «Šajā valstī biju pirmo reizi, bet man šī zeme šķita tuva un pazīstama. Kādā no iepriekšējām inkarnācijām es tur esmu dzīvojusi. Jau pirmajā dienā no rīta līdz vakaram ar tulka palīdzību veicu pacientu pieņemšanu. Tur man atvērās *garīgā redze*, un es jau spēju saskatīt programmas, blokus, karmiskos kodus, kas cilvēkam izsauc problēmas. Viss ir savstarpēji saistīts. Ieraudzīju, kā caur cilvēku, viņa attiecībām ar vecākiem un vecvecākiem, izpaužas karmas likumi.

No tā laika, nu jau četrpadsmit gadus, es periodiski izbraucu uz Eiropu, tajā skaitā – uz Lietuvu un Latviju, pieņemu individuāli un vadu seminārus. Kad pie manis atnāk cilvēks, viņam paziņoju: «Jūs klausāties, es stāstīšu, kāpēc esat atnācis, kas jūs nomāc un satrauc.» Seansa laikā mēs izstaigājam visu viņa dzīvi. Reizēm es nesaku to, ko redzu, jo zinu, ka nācējs nav gatavs to sadzirdētunnesapratīs. Vairākiem cilvēkiem, t.sk. augsta ranga vīriem, esmu atteikusi vizīti, jo sapratu, ka **vai** nu viņi nesadzirdēs mani, vai ir atnākuši zinkārības dēļ, vai nu – augstprātīgi. Vairākkārtīgi dažādu gaišredzības skolu pārstāvji ir nākuši ar mērķi pārbaudīt manas spējas, lūdza izskaidrot manas redzētspējas mehānismu. Bet man ne reizi nav radusies vēlme viņiem pierādīt man pašai tik acīmredzamas lietas, - tāpēc esmu atteikusies piedalīties *Ekstrasensu cīņās* un citos televīzijas šovos. Kādā Maskavas prefektūrā mani iepazīstināja ar kādu ietekmīgu varas vīru. Es, neuzdodot viņam neviena jautājuma, pavēstīju viņam to, ko redzēju, - ka viņš ir noguris no smagās atbildības nastas un garlaikojas šajā amatā,

ka labprāt gribētu dzīvot pie dabas, prom no civilizācijas. Vīrietis gribēja nopelnīt naudu, iegūt varu, un, kad visu to dabūja, viņam kļuva neinteresanti. Es viņam pateicu: «Vēl pirms nākšanas pie varas Jūsu dzīvē bija situācija, kad Jūs vēlējāties izdarīt pašnāvību.» Atklāju arī iemeslu, kāpēc tas notika. Viņš bija pārsteigts, jo par to neviens nezināja, pat sieva – ne.»

Dzintas saites

Gaišreģe atzīst: visā pasaulē cilvēku problēmas ir vienādas – attiecības starp sievieti un vīrieti, vecākiem un bērniem, veselība. «Cilvēks ir apveltīts ar intelektu, prātu, viņam ir dvēsele, virs galvas spīd saule, viņš stingri stāv uz Zemes, kas viņu baro, bet nereti tik un tā jūtas vientuļš, ir neapmierināts, ka viņam kaut kā trūkst. Tas notiek tāpēc, ka viņš nedzīvo saskaņā ar Sevi. Meklē otru pusi, un domā, ka tā dāvās viņam laimi.

Ja cilvēks jau piedzimst nevesels, ar iedzimtām bailēm, nevēlas dzīvot, varu redzēt, kurā paudzē ir apstājusies laime vai, tēlaini runājot, enerģijas plūsma. Arī iemeslu, kāpēc sieviete nevar izveidot attiecības ar vīrieti, vai viņai ir „bezlaulības vainags”, jāmeklē viņas iepriekšējos iemiesojumos vai senču dzīvēs. Sievietes māte neieredzēja tēvu, jo viņš sīta māti un arī pret meitu bērībā bija agresīvs. Tēvs ir miris, bet meita joprojām nav atbrīvojusies no naida pret viņu. Likumsakarīgi, ka arī mazmeita pārmantojusi nepatiku pret vectēvu, jo viņš sāpinājis māti un vecmāti, un uzskata, ka vectēvs vainīgs arī viņas neveiksmēs privātajā dzīvē. Visas naida bultas trāpa vectēvu, bet neviens nezina kādēļ neuzdod jautājumus un neanalizē, kāpēc vecmamma apprecēja tieši viņu, nevis kādu citu, kas viņai nedarītu pāri? Tāpēc, ka viņa tādu vīru bija pelnījusi, viņš bija sūtīts, kā vecmamma skolotājs, kas pret viņu attiecās tāpat, kā viņa pret sevi. Viņa neprata Sevi mīlēt, un šī situācija tika izveidota, lai palīdzētu viņai mainīties. Pazemojuma sāpēs modās viņas būtība, dvēsele, viņa mācījās sevi cienīt un novērtēt. Ir cilvēki, kas realizējušies darbā, ģimenē, bet nejūtas laimīgi, jo iekšēji par sevi nav pārliecināti, viņiem ir zems pašvērtējums. Viņi savā dvēselē neizjūt pateicību par to, ka ir skaisti, veseli, talantīgi, un viņiem apkārt ir kolēģi, kas ciena viņu darbu, apbrīno skaistumu un gauri.

Izglītotai, karjerā veiksmīgai, bet par sevi nepārliecinātai sievietei ir grūti izveidot attiecības. Viņa neapzinās, ka ir Visuma sastāvdaļa, un viss, ar ko ir bagāta šī pasaule: ziedi, varavīksne, putni, mūzika, jūra, kalni – eksistē arī priekš viņas. Viņa ir it kā izkritusi no dzīves straumes. Tā ir liela dāvana priecāties par katru mirkli, no rīta ar pateicību sajūst savu elpu. Ja sieviete ir viena un vēlas izveidot attiecības, viņa var par tām lūgt Dievu: «Ja tā ir Tava Svētā griba, radi brīnumu, - ja šis cilvēks ir paredzēts man un atnesīs man laimi, ja mēs priekos un laimē nodzīvosim visu dzīvi kopā, izdari tā, lai viņš pievērs man uzmanību, mēs satiekamies un lai viņš iemīl mani.»

Pie manis uz konsultāciju uz Stokholmu atlidoja četrdesmit piecus gadus veca sieviete no Amerikas. Kad viņa apsēdās man pretī, teicu, ka viņa vēlas precēties, bet nevar atrast sev cienīgu vīru. Piebildu, ka šobrīd nav neviena, ar kuru es ieteiktu viņai svinēt kāzas. «Kā tad tā?» viņa bija neizpratnē. «Man līdz ir četru vīriešu fotogrāfijas, kas vēlas mani precēt.» Tajās neskatoties, es noraksturoju katru viņas potenciālo līgavaini. Viņi vēlējās precēt bagāto līgavu, vai nu cita aprēķina vadītā, vai bēga no vientuļības. Sieviete atzinās, ka to jutusi, bet viņai bija svarīgi, lai arī kāds cits to pasaka. «Ja nav mīlestības, nesteidzies,» es teicu, «tu vēl esi pietiekami jauna.»

Dzīvē viss notiek īstajā laikā un īstajā vietā. Dievs nekad nenokavē, un nekad neierodas pirms laika.

Neslēpjot savu seksuālo orientāciju, jo īpaši Rietumeiropas valstīs, pie manis atnāk sievietes un homoseksuāļi. Man viņi praktiski ne ar ko neatšķiras no pārējiem. Un, izmantojot šo iespēju, vēlos atzīmēt to, ka viņi savā dzīvē sastopas ar tādām pašām problēmām kā lielākajai mūsu sabiedrības daļai.”

Mīlestības likums

Cilvēks, kas vērsas pie gaišreģes, ir gatavs saņemt arī nepatīkamu informāciju. «Daudzi jau ir sapratuši, ka viņiem kaut kas dzīvē ir jāmaina, bet baidās pamest darbu, lai gan tas nepatīk un arī atalgojums neapmierina. Ģimenē mīlestības nav, bet ir bail šķirties, jo ir pierasts pie vecās dzīves, un pastāv risks, *no vilka bēgot, uzskriet lācim*. Daudzi mīņājas uz vietas, jo nav gatavi spert pirmo soli, lai satiktos ar sSevi. Kad tas notiks, viņi sapratīs, ka nav nākuši šajā pasaulē, lai tikai beigtu institūtu, iestādītu koku, apprecētos, izaudzinātu bērnus. Ir arī augstākas vērtības, uzdevumi, varbūt cilvēkam jārealizējas pilnīgi citā jomā, un jābūt kopā ar absolūti citu cilvēku. Mans uzdevums tikšanās reizē vai

semināros caur meditāciju, mūziku, dejām, piedošanas rituāliem ir izraut cilvēkus, kas tiecas kaut ko mainīt, no ierastā dzīves veida. Es saku: ja divi cilvēki dzīvo kopā bez mīlestības, viņi ir laupījusi laimi četrām dvēselēm.

Atnāk pie manis uz vizīti skaista sieviete, bet viņas skatiens ir smags, un es sāku stāstīt par viņu, cik spēcīgi ir nogurusi un uzbarojusies, jo stresa dēļ tika traucēta vielmaiņa. Vīrs daudz strādā, aizkavējas darbā un viņa augu dienu mājās ir viena. Redzu, ka vīrs viņu krāj, zinu arī to, ka viņa nojauš par sānsoljiem, bet baidās pat domāt par to, izliekas, ka ģimenē viss ir labākajā kārtībā. Es saku: «Jūsu elpošana ir nevienmērīga, jūs izjūtat diskomfortu, nodevību, un tas ir saistīts ar vīru. Jūsu vīram ir cita sieviete, tas ir fakts. «Es to jutu,» viņai atzinās ar asarām acīs. Viņa vīram nestāstīja par savām aizdomām, jo baidījās, ka viņš teiks: jā, tā ir patiesība; es eju no tevis prom. Viņam otrajās attiecībās jau ir piedzimis bērniņš. Es teicu: «Jūs par vīru rūpējāties, gādājāt par viņa komfortu un viņu tas apmierināja, bet jūsu attiecības bija tikai uz papīra, starp jums nebija mīlestības. Un tad parādījās sieviete, kuru viņš iemīlēja.» Protams, viņai sāpēja vīra nodevība, bet, pateicoties tai, viņai varbūt vienīgo reizi dzīvē tika dota iespēja uzbūvēt jaunu dzīvi kopā ar īstu mīlestību. Viņa nebija nākusi uz šo zemi, lai dzīvotu šim vīrietim, mazgātu viņa kreklus, traukus. Tikšanās ar savu patiesu mīlestību maina cilvēka dzīvi, viņa apziņu, viņš saprot, ka var dzīvot arī savādāk, neļaujot sevi pazemot. Lai gan es pasaku, kas notiks nākotnē, tas nenozīmē, ka tā ir fatalitāte. Cilvēkam vienmēr ir izvēles brīvība. Ja sieviete, satiekot vīrieti, jūt, ka labāk dzīvot vienai, nevis ar šo vīrieti, tad ir jāuzticas savai intuīcijai.

Kāda sieviete no Latvijas man jautāja par viņas bērniem, bet es teicu, ka viņa drīz pārcelsies uz citu Eiropas valsti un apprecēsies ar bagātu vīrieti, kam būs sarežģīts raksturs. Pēc pusgada viņa man paziņoja, ka dzīvojot Anglijā un esot precējusies ar bagātu, bet skopu vīrieti. Viņš palīdzot saviem bērniem, bet viņu nelutinot, dod naudu tikai elementārām vajadzībām, turklāt nemiļīgi atgādinot, ka viņa ir tikai sieva.

Intuīcija ir Dieva balss. Ja līgava pirms kāzām un arī pēc laulībām noķer sevi pie domas, ka nemīl otru pusi, bet tā ir labāk, nekā palikt vienai, ģimenē harmonijas nebūs. Attiecības būs falšas, bieži nāksies melot, izlikties, izgrozīties. Ja sieviete, kas, iesniedzot dokumentus Medicīnas fakultātē, domā, kas viņa būs par ārsti, jo zina, ka šo viņas izvēli ir iespaidojuši vecāki, kuri uzskata, ka viņu meita obligāti jāielāgo šajā „prestīžajā profesijā”, no tā nekas prātīgs nesanāks. Rīkojoties šādā veidā, ejot pretī savai personīgai izvēlei, viņa pārstāj būt par Pašu Sevi, un sper pirmo nepareizo soli savā karjerā. Pārējos kļūmīgos soļus spert būs jau vieglāk. Un tad šis scenārijs kļūst par pieradumu, viņas būtību un kādā brīdī sieviete vairs nesaprot, kas viņa ir un kāds ir viņas dzīves ceļš.

Arī mīlestība ir Dieva balss, Debesudāvana. Mīlestība dara cilvēku brīvu. Cilvēks, kas mīl, ar maigumu, mīlestību attiecas pret visu dzīvo, pamana krāsas, aromātus. Mīlestību nevar sajaukt ar kaisli. Kaislē gribas visu laiku būt kopā ar mīloto, cilvēks zaudē pašcieņu, saprātu. Viņam zūd interese par visu, kas ir apkārt, rodas bailes zaudēt mīloto, viņš spējīgs uz nelietību, lai tikai viņu paturētu. Piesaistoties pie viņa, kļūst vergs savai kaislei un cilvēkam, kurš ir izraisījis šo kaisli. Rezultātā *tumšie spēki* (religijskā valodā – dēmoni ut.t.) no viņa izsūc visu enerģiju.»

Mīlēt sevi

Alija L. teic: jo vairāk viņa Kalpošanas stāvoklī, jo vairāk Mīlestības enerģijas viņa saņem no Augstākā Avota. Viņai nevajag sevi *slēpt* enerģētiskā burbulī, lai izsargātos no nelabvēļiem. «Lai kā to sauktu – lāsts vai nobūruma – jau paši šie vārdi cilvēkus biedē. Patiesībā tas nozīmē, ka ir notikusi svešas informācijas uzlikšana: kāds otru ir noskaudis, kaut ko sliktu pateicis jeb nodomājis. Šāda informācija ļoti ietekmē tos, kam nav stipras saites ar Dievišķo, sargājošo spēku, un kam trūkst zināšanu par Pasaules uzbūves Likumiem. Taču neatkarīgi no tā, vai viņš vērsas pie Dieva, cilvēks nevar eksistēt bez aizsardzības. Katrā ir ticība, zināšanas, iekšējs spēks, kas sūta impulsu, brīdinājumu, palīdz izvairīties no nepatikšanām. Pats galvenais ir – mīlēt sevi. Tas nenozīmē būt egoistam, tas nozīmē – dzirdēt savas Dvēseles balsi. Tajā ieklausoties, cilvēks kļūst veselāks un skaistāks.

Lūk – mana Zelta laimes recepte: Mīlestība un Pateicība pret Dzīvi. Es apzinos, ka Māja (planēta Zeme, Kosmos), kurā es dzīvoju, ir brīnumaina, un katra diena, veiksme, pārbaudījumi, cilvēki, ko satieku, - man ir dāvana. Es sadarbojos ar organizācijām *Greenpeace* un *WWF (Pasaules Dabas Fonds)*, neēdu gaļu un zivis, nenēsāju kažokus no zvērādas, pakāpeniski pāreju uz apģērbu, apavu un somu izmantošanu no nenaturālas ādas. Esmu pret nevainīgu dzīvnieku slepkavošanu gaļas iegūšanai, kažoku izgatavošanai, reliģisko dogmu dēļ. Uzskatu, ka ikvienam dzīvnam radījumam pieder svētas tiesības uz Dzīvi un Laimi!

Un es esmu laimīga, jo apzinos to!”

(Šis materiāls bija publicēts žurnāla „Ievas stāsti” 2013. gada novembrī – 22. numurā. Ar izdevniecības „Santa” rakstisku atļauju oriģinālajam tekstam esam veikuši dažas nepieciešamās korekcijas un papildinājumus. To autors – Antons Revzins.)